

Назва роботи: Фанфік про Linkin Park — Глава 1

Автор: Valery_link

Опис роботи: Оригінальний фанфік, написаний для творчої практики. Мета — розвиток навичок письма, редагування та перекладу. Твір не має комерційного призначення.

Переглянути на Wattpad: https://www.wattpad.com/user/Valery_link

Up from the Bottom

When you give up, you fall

Все почалось з того, коли Він прийшов до групи. Майк і хлопці випроводили чергового "вокаліста". Тільки Він переступив поріг студії, всі майже одразу зрозуміли Це Наше Майбутнє!

- Добрий день, я Честер. Це ви прислали мені демо запис?- запитав цей худий, на вигляд беззахисний, але з таким азартом і енергією в очах, хлопець.

-Так, це ми...- відповів майбутній репер, який дуже любить посміятись і повеселитись.-... До речі, я Майк, а це хлопці. Зараз вас познайомлю, і перейдемо до основного.

Після знайомства всі почали готуватись до репетиції, і прослуховування. І лише Честер почав співати, як знаєте, буває кажуть "щелепа відвисла"? Навіть не просто відвисла а реально гупнула об підлогу. З першої ноти, всі зрозуміли: це Він, це той самий!

POV Майк

Вечірня студія. Всі інструменти розкидані, на барабанах забуті навушники. Я сидів на підлозі, спершись спиною об диван, а біля мене- Чез, жуючи шматок піци так, ніби не їв три дні.

-Ти знаєш, що тільки-но заспівав демку, яка була в мене в шафі пів року? - я мовив, дивлячись на стелю. - І зробив її так, що в мене мурашки по спині пробігли.

Честер з усмішкою ковтнув:

- Слухай, я просто виконав свою роботу. Ну і трохи душі туди підкинув. І ще трохи...

- І ще трохи крику, ага,- я засміявся. - Я думав, звукорежисеру серце стане, коли ти влупив оте "**raaAAAAAAAAAHHHH!**"

- Так він сам просив більше енергії! - обурено махнув Чез.- Це все заради мистецтва!

- Ага, і ледь не розбив мікрофон мистецтвом. Ну нічого, у нас тепер є новий тест на міцність техніки.

Ми обидва зареготали. В цей момент я зрозумів: цей чувак не просто вміє співати. Він -вогонь. Енергія, яка буде тримати нас у тонусі. І з ним точно не буде нудно.

-Чез...

-А?

- Ти ж не проти, якщо ми час від часу будемо приколюватись і дуркувати один над одним?

Він примружив очі.

-Майк... з цього моменту - це обов'язково.

Кінець POV Майк

Наступного дня, десь о десятій ранку, студія вже оживала. Джо сидів біля пульта, зосереджено змішуючи кілька треків. У кімнаті пахло кавою та щемось... підозріло дивним.

-Блін...- бурмотів Джо.- Знову цей ефект звучить як в космосі під водою... на морозі...

Раптом із-за шафи виповзає Честер. Повільно. Дуже повільно. У чорному капюшоні, зі серйозним лицем, повзе прямо до Джо.

-Що за... - Джо нахилився ближче до компа.

-Джооооооооо...-зашепотів Чез моторошним голосом.- Відпусти клавіатурууууууру...

Джо зойкнув, стрибнув на метр у повітря й обернувся. Побачивши Честера, який уже лежав на підлозі і реготав, як божевільний, він тільки зморщив чоло.

-Ти з глузду з'їхав?!

-Та трохи, - пирхнув Чес.- Але визнай, момент легендарний.

Трохи пізніше в коридорі студії...

Дейв ішов із кавою, як раптом з-за рогу вихопився Чес, вмикаючи музику на портативній колонці. І почав танцювати.

-**Я мурашкааааа!**- вигукував він, лежачи на підлозі, і смикаючись якось дивно, руками і ногами.- В мене шість лапок, я танцюю на танцполі!

Кава хлюпнула на футболку Дейва, той зупинився, витріщився на Честера.

-Це... це був мурашиний танець?

-Ну так!- гордо сказав Чес. - Ану, спробуй!

-Ти знаєш, що я басист, а не мураха?

- У кожному з нас живе мураха, Дейв. Спробуй відпустити її...

А в кутку студії стояли Майк і Бред, спостерігаючи за цим безумством.

- Я думав, що я в команді з музикантами, а не зі стендап-коміками,- пробурмотів Бред, але куточки його губ вже тягнулися в посмішку.

-Вітаю в Лінкін Парку, - засміявся Майк. - Тут усе можливо.

Наступного дня, десь о десятій ранку

POV Майк

Я лише встиг зібрати себе до купи після вчорашнього шоу-сплеску Чеса, коли двері студії з гуркотом відчинились і до кімнати влетів цей чоловік "ходяча-катастрофа", буквально як торнадо, але в кросівках й худі.

-Майк! У нас проблеми!

-Що знову? Я ж ще каву не допив...

- Я випадково натиснув "send all" і надіслав тестовий мікс Given Up... всім. Усій поштовій базі. І навіть тому журналісту з Rolling Stone, який вважає нас "надто емоційними".

Я завис. Потім виплюнув ковток кави.

-ТИ ЩО ЗРОБИВ?!

-Хей, не кричи! Це випадково. Я просто... хотів перевірити динаміку хору на великій акустиці.

-І для цього ти зробив масову розсилку демки?!

- Так вийшло... Але, слухай! Реакція вже пішла! Люди кажуть, що це "емоційний удар в груди"!

-Це він і є. Але поки лише по мені.

Ми мовчки переглянулися... а потім одночасно розреготалися.

- Тобто тепер у нас фальстарт із новим треком?

-Ха! Швидше "жорсткий старт"! І ми навіть не встигли влаштувати конфлікт у кліпі, а драма вже у реальному житті!

Я зітхнув, взявши гітару, і мовив:

-Добре. Якщо ми вже "дали жару", то давай підемо далі. Але цього разу -без випадкових кнопок, гаразд?

-Домовились. Але попереджаю- сьогодні я в формі.

-І я відчуваю, що зараз буде щось... шалене.

Кінець POV Майк

Той самий день, ближче до вечора...

POV Майк

Мені завжди здавалося, що в студії панує магія. Але сьогодні вона зникла.

Мікрофони тріщали. Колонки гуділи. Джо лаявся крізь зуби, а Дейв безпомічно возився з кабелями.

Я стояв за пультом, відчуваючи, як у мене під шкірою росте паніка.

А Честер...

Честер сидів на підлозі біля стіни, похнюплений, мов зламана гітара.

Навушники безвольно звисали з його шиї.

Він не дивився ні на кого. Лише тупо втупився в підлогу.

Я намагався щось сказати. Щось виправити. Але горло стискалося так, ніби мене придушили.

-Може, візьмемо перерву?-пробурмотів я.

-**А може, просто здамося, га?**- Честер підвів голову й глянув на мене спустошеним поглядом.

Не зі злістю. Ні. З порожнечою.

Я застиг.

У тому погляді було все: втома, розчарування, біль, невимовне відчуття, що ми тонемо.

-Ти цього хотів, Майк? -тихо додав він.

- Хотів такого альбому? Такої музики?

Такої команди?...

Його слова вдарили сильніше за будь-який провал у міксі.

Я відчув, як у мені щось обривається. Наче тонка струна, яку перетягнули.

"When you give up, you fall..."-лунало в моїй голові, поки ми обоє мовчки сиділи в тій проклятій студії, кожен на своїй стороні розбитого дня.

Ніхто більше не намагався щось виправити.

Того вечора ми обоє здалися.

І здається, впали глибше, ніж будь-коли.

Кінець POV Майк
